

Robert Pobi

Lokaas

Karakter Uitgevers B.V.

1

Daar is mijn laatste hertogin, geschilderd op de muur,

Alsof ze nog leeft.

– Robert Browning, *My Last Duchess*

New York City

Eind juni

Gavin zat in de grote eiken Morris-stoel te kijken hoe de eerste oranje tinten aarzelend de hemel inkleurden. Op de donkere, glanzende leuning van de stoel stond een onaangeraakte kop koffie van een dag oud, en op zijn schoot lag een roestvrijstalen revolver. Half onder een tafel lag een open fles whisky op het tapijt. Er zat nog slechts een bruin restje in, dat afstak tegen het heldere glas.

Aan de overkant van de straat lag het Natuurhistorisch Museum in de stilte; er was niemand te zien op het trottoir van 81st Street. Het was vroeg, nog niet eens halfzes, en het verkeer begon net op gang te komen in de straten, wat hoorbaar was aan het gerammel van de vrachtwagens en het rauwe motorgeluid van taxi's met haast. Over anderhalf uur zouden de asfaltaderen dichtslibben en zou de bloedsomloop van de stad verstopt raken door de metalen cholesterol van het verkeer. Een uur daarna zou de hitte bezit nemen van de stad en zou New York snel een benauwde heksenketel vol angst, frustratie en misdaad worden. Maar Gavin Corlie dacht heel ergens anders aan. Terwijl hij uit het raam staarde, probeerde hij genoeg moed te vergaren om een eind aan zijn leven te maken – een verlangen dat zelfs na drie weken vol overmatig drankgebruik nog niet tot enige actie had geleid. Lafbek, dacht hij, en hij stond op.

Gavin rekte zich uit en verdreef de rigor mortis, veroorzaakt door urenlange catatonische inactiviteit, met een vermoeid gekreun uit zijn spieren. Hij voelde zich oud en extreem moe. Hij pakte het koffiekopje op, waarbij het vel op de koffie een beetje bewoog, dunne lijntjes vormend. Christus, dacht hij, zelfs koffie maakt littekenweefsel. Opeens

sloeg de bom in. Voor de zoveelste keer. Chelsea was dood. Hij sloot zijn ogen.

Schijnbaar een eeuwigheid later opende hij ze weer. Hij staaarde naar de fles Royal Lachnagar die op het bloedrode tapijt naast de stoel stond. Plotseling leek het een goed idee nog een borrel te nemen. Hij pakte de fles op en hield die omhoog voor het raam, waarbij het laatste beetje in de fles ronddraaide door de centrifugaalkracht. Hij bromde tevreden. Kleine geneugten. Hij dronk het laatste beetje whisky op, zette de lege fles met een doffe klap op het tapijt en wendde zich van de nieuwe dag af die boven de stad een aanvang nam.

Hij schuifelde over het grote, warme Perzische tapijt. Toen hij de salontafel passeerde, veegde hij met zijn knie een stapel rouwkaarten opzij, die als een vlucht pastelkleurige vogels op de grond vielen. Shannon, zijn assistente, had voor zijn rekeningen en boodschappen gezorgd, maar ze had de persoonlijke zaken aan hemzelf overgelaten. En het was moeilijk om nog persoonlijker te worden dan in een bedankje aan de mensen die drie minuten van hun drukke leven hadden opgeofferd om hun naam op een Hallmark-condoleancekaart te zetten, waarbij ze in mierzoete pseudo-haiku's blijk gaven van hun treurnis dat je vrouw onherkenbaar verminkt was, daarna tot as was verbrand en in een versierde urn was gestrooid om veilig te bewaren. Maar waartegen moest ze dan beschermd worden, vroeg hij zich af. Tegen de ouderdom? Hij liet de lawine van enveloppen in paaseikleur op de grond liggen en schopte de meeste ervan onder een van de fluwelen sofa's bij de open haard. De tering, dacht hij. De meeste brieven waren van fans en mensen uit het vak die hij niet eens kende. Opeens kreeg hij een idee.

Hij zette de koude koffie op tafel en schoof de kaarten op elkaar tot een stapeltje in een halfslachtige poging ze te ordenen, waarbij hij zelfs op zijn handen en knieën zakte en onder de bank zocht naar de kaarten die hij een eind weg had geschopt. Als hij dan toch iets ging doen, dan kon hij het maar beter goed doen. Toen de stapel weer min of meer op orde was, pakte hij die met beide handen op en gooide hem in de open haard. Hij deed een stap terug, drukte op de knop op de afstandsbediening en zag hoe er flikkerende vlammen op het grote gasrooster verschenen. Het duurde niet lang voordat de stapel papier flink brandde. As tot as. Dank u wel. En goedenavond.

Hij liep de hal door naar de keuken, langs de zevenentwintig stofomslagen in zwartmetalen lijsten die de wanden van de marmeren gang

sierden. Hij raakte er eentje aan toen hij langsliep, waardoor die schuin aan het haakje kwam te hangen. Hij keek niet op, maar liep op de automatische piloot de hoek van de keuken om. In de vijftien jaar dat hij nu in het appartement woonde had hij zich de coördinaten helemaal eigen gemaakt.

Het licht in de keuken was aan. De vaat was gedaan en er lag een koude gegrilde kip op het aanrecht, evenals bestek. Gavin nam zich voor Maria te bedanken – naast Shannon was zij de enige die nu naar hem omkeek. Hij moest niet meer zo tegen haar schreeuwen. Waarschijnlijk zou opslag ook geen kwaad kunnen, vooral gezien zijn chagrijnige gedrag. Dat zou dan de derde keer in evenzoveel maanden worden. Geweldig, dacht hij, echt geweldig. Ik betaal de huishoudster om misbruik van haar te maken. Klaarblijkelijk doe ik het goed.

Toen hij de keuken binnenging liet hij afwezig zijn hand over Ernies ruggengraat glijden. Ernie was een oude opgezette nijlkrokodil van drie meter die Chelsea als verjaardagscadeau voor hem had gekocht nadat zijn tweede boek een bestseller was geworden. De krokodil was afkomstig van een antiquair in de stad, en ze had hem vastgebonden op het dak van een taxi mee naar huis genomen, alsof ze een gevierde blanke jager met een kostbare buit was. Dat was een van de manieren geweest waarop ze vat probeerde te krijgen op de realiteit, toen ze nog bang waren dat iemand alles mee zou nemen, onder het roepen van de kreet: 'Verrassing! Het was maar een grapje! Je moet alles teruggeven!' Zo was Ernie dus in huis gekomen, als een bizar ornament dat tot afschuw van hun binnenhuisarchitect in opdracht van Gavin boven op een antiek dressoir werd geplaatst die een hele keukenwand besloeg. De huid op Ernies oude kop was helemaal glad en glanzend geworden omdat Gavin de gewoonte had hem altijd te aaien als hij binnenkwam. Hij was zich er niet eens meer van bewust, en had ook niet het idee dat hij ermee kon stoppen.

Hij raakte met zijn hand Ernies kop aan. Zijn blik bleef rusten op de marmeren urn die midden op tafel stond. Stof en as, en misschien een botfragment dat niet geheel was vergaan. Het leek in de verste verte niet op de vrouw met wie hij bijna de helft van zijn leven had gedeeld. Hij zag de urn nu al weken daar staan, wat deels een troost en misschien zelfs verwelkomend was. Maar nadat hij nachtenlang niet had geslapen en te veel had gedronken, voelde hij zich plotseling nog iets eenzamer en nog veel meer vervreemd van zijn eigen leven.

Hij voelde hoe zijn hand zich rond Ernies bovenkaak klemde, en zijn vingers vonden houvast tussen de gele tanden. Hij had niet over zijn daad nagedacht; hij had geen idee wat hij aan het doen was voordat het gebeurd was. Dit was zo'n onzinnige uitbarsting waar hij nog nooit aan had toegegeven, althans tot nu toe niet.

Hij rende naar het raam met Ernie in zijn armen geklemd, als een stormram uit een psychotische droom. Op het moment dat de oude tabakskleurige snuit van de krokodil op het glas stuitte, zag Gavin het glas heel even daadwerkelijk doorbuigen. Het raam en het reptiel daagden de wet van Newton uit. Het dubbele vensterglas spatte uiteen en Ernie werd naar buiten gekatapulteerd.

De stilte maakte plaats voor het geloei van het alarm, waarvan schrille flarden in zijn hoofd weerklonken. Gavin boog zich uit het vensterraam en zag hoe het dier dertien verdiepingen omlaag viel, een ronddraaiende Messerschmitt van huid en kiezen die op maximale valsnelheid op het asfalt af vloog. Ernies staart sleepte achter hem aan als een donkere wolk in een oliebrand.

Ernie klapte midden op 81st Street neer, in een spectaculaire explosie van het spul dat ze in de negentiende eeuw gebruikten om dode krokodillen op te zetten. Met luid gegier van rubber en hevig gekraak vernietigde een vrachtauto die door 81st Street reed wat er na de val nog van de arme oude Ernie resteerde, en hij beëindigde zijn bestaan in deze wereld in een laatste stofwolk van leerachtige huidschilfers. Zijn kaken kwamen stuiterend neer. De chauffeur van de vrachtauto stopte abrupt, stapte uit en keek omhoog.

Gavin draaide zich weer naar de keuken toe, liet zich langs de muur in de berg glasscherven zakken en begon te huilen, terwijl om hem heen het schrille alarm klonk.

Heel vaag hoorde Shannon Leibowicz het geluid. Eerst klonk het veraf en vaag, als fluitende vogels, en ze probeerde het te negeren. Maar het werd luider en kwam dichterbij. Het werd indringender en kreeg iets herkenbaars en zelfs vertrouwds. Het klonk als een bel. De stem van haar vriendin haalde haar uit haar slaap.

'Neem de telefoon aan.' Amy kreunde en begroef haar gezicht in haar kussen. 'Ik wed dat hij het weer is.'

Shannon stak haar hand uit. Ze trok de telefoon uit de standaard en slaagde erin de juiste toets in te drukken.

‘Hmpmp?’ was alles wat eruit kwam.

‘Shannon, met mij. Ik weet dat je vrij hebt en...’

‘Eh, Gavin?’ Ze was nu wakker. Haar processor functioneerde weer. Grotendeels, in elk geval.

‘Ik weet dat...’

‘Nee, Gavin, ik denk van niet. Is alles in orde?’

‘Ik kan hier niet meer blijven. Ik wil de stad uit. Ik moet de stad uit. Neem de lijsten met huizen die te koop staan mee waarover we het laatst hadden.’

Shannon keek naar de wekker. Het was bijna zeven uur. Ze had toch mooi een uur langer geslapen, wat niet slecht was voor haar vrije dag. ‘Ik ben er over een uurtje. Ga maar koffiezetten.’

‘Bedankt, Shannon.’ Het bleef even stil, en ze meende dat ze hem hoorde huilen. Daarna zei hij: ‘Bedank Amy ook. Ik stel dit zeer op prijs.’

Ze wist niets anders te bedenken dan: ‘Ik neem bagels mee.’

Maar hij had al opgehangen.

De lift stopte en Shannon stapte het luxueuze appartement in. Op de grote tafel in het midden stonden donkerrode rozen met lange stelen. Gavin liet om de drie ochtenden een vers boeket brengen – Chelsea was altijd dol op rozen geweest. Ze keek er een moment lang naar; het viel haar op hoe mooi ze waren in dit sombere huis, waar het ooit zo gezellig was geweest. Het contrast ontging haar niet.

Nu zag ze een dik geel verlengsnoer dat de gang in liep. Shannon volgde het snoer tot in de keuken. Twee mannen in overalls waren bezig het grote keukenraam te vervangen. Marty Shriver, de conciërge van het gebouw, stond met zijn armen over elkaar tegen de deurpost geleund. Toen Shannon in de deuropening bleef staan, knikte Marty haar toe en liep op haar af.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ze Marty.

‘Meneer Corlie heeft blijkbaar een of ander ongeluk gehad. Zijn hagedis is door het raam heen gevlogen en op straat gevallen.’ Uit Shriver's toon bleek dat hij helemaal niet geloofde dat dit een ongeluk was.

‘Is er iemand gewond?’ Oftewel, moet ik een advocaat bellen?

‘Alleen meneer Corlie en de hagedis. Hij heeft zich flink in zijn voeten gesneden – meneer Corlie, wel te verstaan. De hagedis heeft helemaal geen poten meer over. Nou ja, misschien eentje.’ Shriver haalde

zijn schouders op. 'Meneer Corlie zit ergens in het appartement.' Shriver keek omlaag naar zijn schoenen en toen weer naar Shannon. 'Ik wil me nergens mee bemoeien, maar misschien moet hij niet al zijn tijd hier in zijn eentje doorbrengen.'

Marty was altijd betrouwbaar geweest, vooral tijdens het mediacircus na Chelsea's dood. Shannon wist dat hij dit uit bezorgdheid zei. 'Fijn dat je dit wilt afhandelen. Ik ga Gavin zoeken. Als je iets nodig hebt, bel je me maar, goed? Wat dacht je van een paar Nicks-basketbaltickets?'

Marty trok een brede grijns. 'Dat hoeft echt niet.'

'Jazeker wel.' Ze draaide zich om en wilde de keuken uit lopen, maar bedacht zich. 'Marty?'

Shrivers gezicht had zich nog steeds niet van de Nicks-tickets hersteld.

'Kun je...?'

'Niemand hoeft het te weten, mevrouw Leibowicz.'

Shannon zuchtte opgelucht; Marty werkte hier niet voor niets al zo lang ze zich kon herinneren. 'Ik stel het zeer op prijs.'

'Voor Nicks-tickets help ik u nog om lijken te begraven,' zei Marty, die nu een en al welwillendheid was, glimlachend. 'Overigens is meneer Corlie een prima kerel. Wat het afgelopen jaar is gebeurd, verdiende hij niet.'

'Niemand verdient zoiets,' zei ze, en ze liep weg om Gavin te zoeken.

In de hal hing een van Gavins stofomslagen scheef in het lijstje. Op de kleurenfoto grijnsde de auteur met jongensachtig charisma naar de camera. Dat was daarvoor. Vroeger.

Hij zat in de woonkamer in de grote eiken stoel bij het raam, met zijn voeten op de grond gepoot en zijn handen om de armleuningen geklemd, precies zoals een man in een elektrische stoel.

Ze legde haar jas, laptop en papieren zak met bagels op het donkere dressoir tegen de muur en trok een vierkant bankje voor zijn stoel. Ze ging er zwiingend op zitten.

De whiskyfles op de grond was leeg en vanuit haar ooghoek zag ze een kristallen bekeerglas dat onder een bijzettafeltje was gerold en waarin het ochtendlicht weerkaatste. Er zat een gele korst op de rand. Op zijn schoot lag een roestvrijstalen revolver. Ze wist dat ze nu iets verstandigs moest zeggen.

Shannon keek hem aandachtig aan, in een poging te ontdekken wat zich achter zijn ogen afspeelde. Je hoefde geen psychiater te zijn om te zien dat Gavin Corlie bedroefd was.

Zijn gezicht was mager – het was altijd mager geweest – maar het leek nu ook hol en leeg, alsof hij niet meer in zijn eigen lichaam leefde. Hij had zich in geen dagen geschoren en de donkere stoppels waren inmiddels bijna een baard, met grijze accenten. Al zo lang ze hem kende leek hij ouder dan hij was, maar nu leek hij bejaard en opgebruikt. Over iets meer dan twee maanden zou hij veertig worden.

Gavins lange haar viel in zijn ogen en er waren brede strengen grijs in te zien. Zijn intense bruine ogen hadden de kleur van oude koperen muntjes en waren rood omrand, alsof koperoxidatie vanuit de pupillen voortschreed. Hij droeg een zwarte spijkerbroek en een zwartfluwelen overhemd, dat tot halverwege zijn borst openstond. Dat was geen poging om modieus te doen, maar simpelweg slordigheid. Op het blote deel van zijn arm kon ze het begin van een tatoeage zien die nog veel verder doorliep, zo wist ze, van zijn pols tot aan zijn schouder en verder over zijn rug. Hij droeg geen sokken, zodat zijn met bloederige korsten overdekte voeten een des te schrijnender aanblik boden.

Zijn voeten bloedden bijna niet meer, en het bloed zat nu aaneengekoekt rond zijn zolen. Ze moesten nodig worden verzorgd, waarschijnlijk door een arts. Als hij geluk had, zouden er geen hechtingen nodig zijn. En dan moest de vloer ook nog worden gedaan.

‘Gav? Waarmee kan ik je helpen?’ Het was niet veel, maar meer had ze niet te bieden.

‘Ik denk dat ik gek word.’ Zijn mond bewoog nauwelijks. ‘Ik had iemand kunnen verwonden met die stunt.’

Shannon draaide haar hoofd om en keek uit over de stad. Wat kon ze nog zeggen? Hij zat hier met een revolver op zijn schoot en met zijn voeten vol bloedkorsten op de grond. Zelfs voor hem was dit extreem. ‘Maar dat heb je niet gedaan. Je bent niet gek, Gav, je bent ongelukkig. Er is een verschil.’

‘Ik heb het helemaal gehad met deze woning.’

‘Voordat ik de verhuizers bel, moet je eerst verzorgd worden. Ik bel dokter Stephenson op. Je ziet eruit als een vuurloper.’

‘Vuurlopers raken niet gewond.’

‘Een mislukte vuurloper, goed dan? En het is een troep op de vloer.’

Gavin hield zijn blik gericht op het kolossale museum aan de overkant van de straat. ‘Ik heb niet op het tapijt gelopen.’

Shannon keek om zich heen. ‘Zie je wel? Je kunt best helder denken.’

Ze boog zich naar voren, pakte de zware revolver op en liet die voor-

zichtig in haar jaszak glijden. Er was vrijwel niemand die hem beter kende. Ze wist hoe zijn geest werkte, en niet wat hij uitbracht boezemde haar angst in – de verhalen die het lezerspubliek op zeven continenten schrik aanjoegen – nee, Sharon vreesde vooral wat zich vanbinnen afspeelde. Gavin Corlie zat anders in elkaar dan de meeste mensen; de episode met die stalker was een perfect voorbeeld van zijn onconventionele manier van denken. ‘Ik ga dokter Stephenson bellen. Wacht hier.’
‘Het doet te veel pijn om te lopen en ik ben te nuchter om te kruipen.’
‘Dat is alvast een begin.’

Twee uur later stond Gavin in de badkamer, terwijl de douche achter hem grote stoomwolken produceerde. Hij staarde naar zijn spookachtige spiegelbeeld, zich afvragend wanneer hij niet langer het gevoel zou hebben dat hij niet tegelijk met zijn huwelijk aan zijn eind was gekomen. Maar zoals hij wist wanneer een verhaal geslaagd was, zo wist hij ook dat hij nooit meer in orde zou zijn.

Maar misschien zou hij nog iets opknappen. Dat bood weliswaar geen echte troost, maar het was beter dan een kogel uit zijn .357 incasseren. Je moet je manier van denken veranderen, had Shannon gezegd. Begin met een douche nemen. En dat had hij gedaan.

Gavin stak zijn hand uit en veegde de stoom van de spiegel weg, het gezicht onderzoekend dat naar hem terugstaarde. ‘Gavin, jongen, je ziet er beroerd uit.’ En zo was het. ‘Waar te beginnen?’

Hij kon alleen maar bedenken dat hij zich moest scheren.

En daar moest hij dus naar uitkijken. Een scheerbeurt.

Misschien zelfs zijn haren knippen.

Toen hij een halfuur later weer bij Shannon in de woonkamer terugkwam, zag hij er als nieuw uit. Of liever gezegd, bedacht hij, als een minder verlopen versie van de oude.

Shannon stond breed glimlachend op, waarbij haar mond extra veel tanden leek te bevatten. ‘Wat heb je met je haar gedaan?’ vroeg ze, om hem heen lopend.

‘Geknipt.’

‘Heb je dat zelf gedaan?’

Hij knikte met een vaag lachje. Hij voelde zich goed. Beter, in elk geval. ‘Ik stond met een schaar onder de douche en heb alles weggeknipt dat er volgens mij af moest. Bedankt dat je niet alle scherpe voorwerpen van me hebt afgenomen.’

‘Gav, we hebben de afgelopen vijf jaar tweehonderd dollar per knipbeurt betaald bij La Cirque en Jean heeft nooit zoiets gedaan.’ Ze was verbaasd dat hij aan zijn herstel was gaan werken, verbaasd dat hij zelf zijn haren had geknipt, verbaasd dat dit al een andere versie was van de man die ze een paar uur eerder had aangetroffen. Ze lachte hard en gul, en hij glimlachte weer.

‘Niet slecht?’

‘Maak je een grapje of zo?’ Ze had hem nog nooit met kort haar gezien; de lange donkere manen waren al evenzeer zijn handelsmerk geweest als de tatoeage en de zwarte kleren die hij droeg, wat bepaald ongebruikelijk was in een branche waarvan het aanzien werd bepaald door fris geschoren, populaire auteurs die de Amerikaanse media domineerden. De jongen was uitgegroeid tot een man. ‘Gav, ik kan een Absolut-advertentie voor je regelen, als je wilt. Misschien zelfs American Express.’

‘Als ze me vrij drinken geven, ga ik voor de wodka.’ Hij droeg een zwarte spijkerbroek, een zwartlinnen overhemd en mocassins aan zijn voeten. Shannon zag de rand van een pleister uit zijn schoen steken. ‘Ik voelde me een beetje zoals Geldofs Pink in *The Wall*. Ik wist niet zeker of hij wel zou vliegen.’

‘Geloof mij maar, het werkt.’ Het was heel wat beter dan bloederige voetafdrukken overal in huis.

Ze gingen op de bank voor de open haard zitten. Hij stopte zijn voeten onder zich, waarbij de verse pleisters uit zijn mocassins staken. In zijn handen had hij een grote mok koffie. Shannon wachtte totdat hij het gesprek opende.

Gavin staaarde gebiologeerd naar het vuur. ‘Ik moet een poosje weg.’ Hij nam een slok van zijn koffie, met zijn blik op de vlammen gericht.

Shannon volgde zijn blik en zag de verkoolde hoeken van enveloppen aan de rand van de haard. Ze herkende ze en dacht: mooi, hij is begonnen met opruimen.

‘Londen?’ Hij had een flat in South Kensington en bracht altijd graag de herfst daar door.

Gavin schudde zijn hoofd. ‘Op een nieuwe plek. Ergens waar ik Chelsea niet zie.’ Hij dacht aan Café Nero, tegenover Christie’s op Old Brompton Road, waar Chelsea op een van de leren banken zat en vijf suikerklontjes in de sterke Italiaanse koffie deed, die ze dronk omdat ze meende er dan minder Amerikaans uit te zien, en dat terwijl ze liever hete chocolademelk dronk. Hij herinnerde zich hoe haar groene ogen

over de rand van het kopje glimlachten. Dat was voordat ze waren verpulverd door een zekere Mole Roper, die achter het stuur van zijn Lincoln Continental in slaap was gevallen.

‘Gav?’ Het beeld vervaagde door Shannons stem.

‘Sorry, ik was... laat maar.’ Gavin knipperde met zijn ogen, en het beeld in zijn hoofd verdween. Maar het zou terugkomen: verdriet, de gift die steeds maar bleef geven. ‘Ik moet ergens heen waar ik niet aan haar word herinnerd,’ herhaalde hij.

‘Greenberg zei dat je zes maanden lang geen beslissingen moest nemen.’ Maar uit de toon in haar stem bleek dat ze het begreep.

‘Arthur is mijn accountant; hij regelt mijn financiën, niet mijn leven.’ Hij nam een slokje koffie en liet dat in zijn mond rondgaan, waarna hij vervolgde: ‘Ik verkoop dit huis niet, dat zou ik niet kunnen. Chelsea vond het hier heerlijk. Maar ik moet een nieuwe plek hebben. Ergens waar ik na kan denken. Ergens waar ik kan schrijven. Verdomme, ik bedoel: waarom heb ik zoveel geld als ik er helemaal niks mee opschiet?’

Opeens voelde ze zich een stuk beter. ‘Wil je weer aan het werk?’

‘Natuurlijk. Kan ik dat?’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Dat weet ik niet. Ik heb geen ideeën. Althans geen nieuwe ideeën, en ik wil niet op grond van oude ideeën schrijven. Nu niet, tenminste. Ik moet iets hebben wat zich zonder enige bagage aandient. Ik voel me een dikke klootzak met een crewcut die onder het bed vandaan is gekropen en zijn hoofd eraf heeft gewrikt. Hij sprak nu fluisterend. ‘Ik weet dat ik iets moet doen en dat ik het nu moet doen. Als ik het niet doe, krijg jij een telefoontje van een agent die je vertelt dat ik die ouwe Ernie door het raam achterna ben gegaan.’

Shannon voelde nog steeds het gewicht van de revolver in haar zak. ‘Goed.’ Ze opende haar aktetas en haalde er een stapel mappen uit. ‘Ik heb de lijst beperkt tot negen huizen. Er zijn er een paar die eruit springen.’

Hij nam de papieren van haar aan. De vrolijke roze paperclip contrasteerde met de omgeving.

De eerste twee voldeden als vanzelfsprekend aan de eisen; ze hadden alle eigenschappen om de juiste keuze te zijn, maar er ontbrak iets aan. Het eerste lag te dicht bij de burens. Die map ging linea recta de open haard in. Het tweede huis was gerenoveerd; ooit was het een alleraardigst eindnegentiende-eeuws optrekje geweest, maar het was modieus

vertimmerd tot een parallelle dimensie. Chintz, pseudo-Franse stoffen en aftands meubilair dat voor verlopen chic door moest gaan gaven dit rampzalige pand een mierzoete, verderfelijke uitstraling. Ook deze map was goed voor de open haard, met de woorden: ‘Wat is er toch met de mensen aan de hand?’ Dat om alvast een antwoord te geven op vragen van Shannon of hij het al dan niet een mooi huis vond.

Hij opende de volgende map, met daarin een kleurenfoto van een landhuis uit de klassieke periode van Amerikaanse federale architectuur: stenen façade, forse schoorstenen die uit het dak oprezen, groot raam met twee zijvenstertjes. Achter de grote eiken kon hij een stenen boothuis zien en een steiger met brede planken. Een groot, duister meer.

‘Dit is het.’ Hij pakte de foto op en bracht zijn neus tot vlak boven het papier om te proberen verder te kijken dan het korrelige beeld, tot in de ziel van het huis: de brede trap die er zeker was; de eiken balkenplafonds; de stenen haarden, zwart geworden door tweehonderd jaar vol maaltijden bij het vuur, borrels, humoristische kout na het eten en late avonden in afwachting van een baby of koorts die op doorbreken stond; de versleten plekken op de grond voor de deur van de ouderslaapkamer waar de honden hadden geslapen; en de kelder, waar de kinderen verstopperje hadden gespeeld en misschien hun eerste kus en onhandige vrijage hadden beleefd. Dit huis leefde, dat voelde hij, en het sprak tegen hem. ‘Waar ligt dit?’

‘Vijf uur landinwaarts. Bij de plaats New Mannheim.’ Ze richtte haar blik op een gele bladzijde, opgesierd met haar keurige handschrift. ‘Ik heb met McFee gesproken.’ Roger McFee was een adviseur bij de FBI met wie Gavin samenwerkte. De relatie beperkte zich tot informatie die publiek toegankelijk was; McFee had Gavin de afgelopen zeven jaar geholpen bij het concretiseren van heel wat ideeën. ‘Hij zei dat het huis er op papier geweldig uitzag. Totale bevolking 5.201 in 1994; geen substantiële inwonerstoename sinds de laatste telling – plus of min vijftig – allemaal FBI-retoriek, niet mijn woorden. Twee auto-ongelukken in zeven jaar; eentje rijden onder invloed en een tegemoetkomende auto, geen dodelijke slachtoffers, en de tweede betrof een aanrijding tussen een hert en een Ford F-150, hert reeds overleden bij aankomst hulpdiensten – nee, ik hou je niet voor de gek. Zes gevallen van verdrinking tot nu toe dit jaar, ongeveer evenveel als elk jaar. Het ligt aan de rand van het toeristengebied. Zeer weinig inbraken. Eén moord

sinds 1916, gevalletje jaloerse echtgenoot. Sinds de eeuwwisseling één bar. Goede supermarkt, sportartikelenwinkel, plaatselijke herenmodezaak, ijzerwareenzaak. Massena ligt op een halfuur rijden en heeft alles wat je nodig hebt. Supermarkten en een Wal-Mart-warenhuis.’ Ze zweeg, keek op en knipoogde naar hem. ‘Wal-Mart. Weet je nog?’

Rond Gavins ogen verschenen kraaienpootjes, als een luchtfoto van een rivierdelta. ‘Ik had nooit gedacht de nieuwe kleren bij de Wal-Mart te kunnen betalen. Tjonge.’ Hij schudde zijn hoofd, zich afvragend hoe hij zover was gekomen. ‘Hoe heet dat meer?’

‘Dit zul je leuk vinden.’ Shannon keek op van de pagina. ‘Lake Caldasac. Het is een Algonkische verbastering uit het Frans.’

Gavin trok een wenkbrauw op. Hij was ervan onder de indruk dat ze de moeite had genomen het op te zoeken. Het is ook fonetisch Frans. Caldasac. *Cul-de-sac*. Doodlopende weg.’ Zijn mond vertrok zich zo dat het leek alsof zich een glimlach kon vormen. ‘Vijf uur?’ Zoals het er nu voor stond, lag zijn kantoor op precies achtendertig stappen van zijn slaapkamer, en negenenvertig als hij langs de andere kant van de salontafel liep. Vijf uur was ver genoeg.

‘Koop het maar,’ zei hij.